

geringspartiet, nemlig den, at det, naar det kommer til Stykket, her i Salen vil løbe sin Vej, medens man ud fra det, der foreligger i Folketinget, maatte tro at det stod fast med sin Tilslutning. Den ærede Forslagsstiller sagde flere Gange — og ogsaa andre har sluttet sig til ham paa dette Punkt —, at man mente, at der var en Lunkenhed overfor Sagen i Regeringspartiet, blandt Vælgerne, Presen, eller hvor det skulde være. Men hvorledes prøver man det? For det første har jo Folketinget sagt sin Mening i Sagen, og det maa dog veje mere ogsaa for det ærede Medlem end underhaanden sagte Ord, hvis det ærede Medlem har saadanne at henvise til. Og hvis, som sagt, det ærede Medlem vil kende Landstingets Stilling, var der en simpel Maade at naa dertil, det var at kalde en Afstemning frem. Jeg vil derfor gerne spørge det ærede Medlem: Hvis nu Regeringspartiet og de andre Mindretal her i Salen, hvad jeg tilraader — Forskellen mellem Flertal og Mindretal er jo ikke stor —, stemmer mod dette Forslag til en Dagsorden, som han har stillet, anser han det saa for en Tilkendegivelse af, at Regeringspartiet slutter sig om Regeringsforslaget, for saa forstaar jeg bedre hans Stilling i Dag. Der er intet andet at holde sig til i Rigsdagen end Afstemninger og Ord, som udtales af den enkelte eller af Ordføreren paa en Gruppens Vegne. Nu hørte jeg det ærede Medlem, der talte for Højre (Piper), sige, at heller ikke i Folketinget havde der været varm Tilslutning til denne Sag. Det beviste han ud fra, at Ordføreren i Folketinget havde jo dog haft afvigende Meninger om Regeringens Forslag. Ja, paa et enkelt Punkt, nemlig Hensynet til Spørgsmaalet om, hvorvidt Urvælgerne skulde være de kommunale Vælgere, eller der skulde gælde en Aldersgrænse. Men netop om dette Punkt havde der været Mulighed for at optage en Forhandling. Hvis det var dette, man alene støttede sig til, saa har Regeringen tilbudt at optage en Forhandling om dette Punkt, deraf kan man altsaa ikke slutte sig til, at Regeringen mangler Tilslutning i sit eget Parti med Hensyn til dens Forslag. Jeg synes derfor ikke, at den ærede Forslagsstiller har meget at holde sig til, hvis han ikke vil fremkalde en politisk Situation. Er det den politiske Situation, han vil fremkalde, at Regeringen skal opløse Landstinget, havde der været ganske andre Veje at gaa, og i saa Tilfælde maa jeg sige, at saa har man rigtignok betænkt sig længe

for at skaffe denne Situation til Veje. Men jeg forstaar, at det ærede Medlem har arbejdet flere Maaneder forgæves, medens Højre grundede over de Ændringsforslag, det vilde stille, og nu først er kommet til et Standpunkt i dette Øjeblik, da Regeringen staar saaledes, at den kan henvise til Folketingsvalgene og sige: En Landstingsopløsning maa vente til efter Valgene. Men ønskede den ærede Forslagsstiller en Landstingsopløsning, er det noget sent, han har faaet Højre og sine egne Meningsfæller ind paa en Politik, som han i Virkeligheden fra Begyndelsen af ikke anbefalede. Den Gang anbefalede han en Krigspolitik. Han sagde, at han ønskede, at denne Sag skulde behandles med fuld Krigsmusik. Jeg tror ikke, at jeg citerer fejl, det ærede Medlem sagde selv: naar denne Sag en Gang er rejst, maa den gennemføres. Er det en Maade at gennemføre den paa at lægge den i en Kommission? Er det en Maade at gennemføre den paa at standse den paa Halvvejen? Den ærede Forslagsstiller har ikke Ret i, at det er samme Politik, man nu driver som den Gang, han sagde, at han ønskede at høre fuld Krigsmusik. Det er ikke Krigsmusik, som i Øjeblikket lyder fra den ærede Forslagsstiller, det var til Slut næsten Hyrdetoner overfor Regeringen, som skulde bevæges til at tage mod den Dagsorden og endda paa en saadan Maade, at den kunde slippe for Kommissionen, naar den ikke vilde have den. Nu har vi jo hørt den højtærede Konseilspræsidents Afvisning af dette Forslag. Derfor forekommer det mig egentlig, at den ærede Forslagsstiller maatte tage sit Forslag tilbage, thi det er baseret derpaa, at Regeringen slutter sig dertil. Gør den ikke det, hvad Glæde har han saa af dette Forslag og af at fremkalde en Afstemning her i Salen, som intet beviser af det, han vilde bevise: at der ingen Tilslutning er til Regeringens Forslag i Regeringens eget Parti! Nu nægter jeg ikke, at der er noget i en Bemærkning, han gjorde derom. Der er dette, at der i Udvalgets Betænkning ikke findes en direkte anbefaling fra Mindretallet af Regeringens Forslag. Det har ogsaa undret mig noget. Det kunde jo være et Tilfælde, men der kunde ogsaa ligge en Tanke bagved. Men saaledes som det nu er, faar vi netop ikke dette at vide. Idet den ærede Forslagsstiller har stillet sit Forslag om en Dagsorden, bliver der overhovedet ikke Lejlighed til at diskutere Betænkningen, og hvad der foreligger i den. Jeg forstaar imidlertid nok, at Højre —